

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2020 č. j. MV-101077-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j. OAM-11965-17/TP-2019 ze dne 27. 4. 2020, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Důvodem pro nevyhovění žádosti bylo nesplnění podmínek uvedených v § 67 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podmínky 4 let nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. V podané žalobě žalobce namítá, že žalovaný nesprávně vykládá a aplikuje § 67 zákona o pobytu cizinců týkající se dob započítávaných do 4 let nepřetržitého pobytu na území jakožto podmínky udělení povolení k trvalému pobytu. Zdůrazňuje, že podmínky naplněny byly, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.
4. Žalobce je přesvědčen, že do doby nepřetržitého pobytu na území je dle § 67 zákona o pobytu cizinců potřeba započítat dobu od 10. 4. 2015 do 29. 5. 2017, kdy pobýval na území nejprve na základě žádosti o udělení doplňkové ochrany, která mu následně byla udělena s platností od 29. 5. 2015 do 29. 5. 2017. Dále je podle názoru žalobce nutné započítat dobu od 27. 4. 2017, kdy podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany. V této věci bylo po zamítnutí jeho žádosti správními orgány vedeno soudní řízení ukončené usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 414/2018-37, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobce a které nabylo právní moci dne 25. 7. 2019. Dále byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností od 8. 8. 2019 do 22. 8. 2019. Dne 12. 8. 2019 podal žalobce svou žádost o udělení povolení k trvalému pobytu.
5. Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že do doby nepřetržitého pobytu ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze započítat dobu, po kterou byl žalobce držitelem mezinárodní ochrany (od 10. 4. 2015 do 29. 5. 2017). Nevidí legitimní důvod pro znevýhodňování držitelů mezinárodní ochrany oproti žadatelům o její udělení. Dodává, že je-li možné započítat dobu vedení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, musí být možné započítat i dobu pobytu na území, po kterou je postaveno najisto, že cizinec skutečně podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňuje. Žalobce uvádí, že výklad žalované je v rozporu se základními metodami výkladu uznávanými judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. V tomto kontextu odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2366/07, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008 č. j. 5 Afs 4/2008-108, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/97, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005 č. j. 1 Afs 86/2004-54 a rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018 č. j. 10 As 314/2016-74. Žalobce dále uvádí, že výklad žalované je v rozporu se smyslem a účelem daného ustanovení a vykazuje rysy přepjatého formalismu,

jehož upřednostňování před materiálním přístupem označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud.

6. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalované, že dobu vedení řízení o žádosti o doplňkovou ochranu od 27. 4. 2017 do 25. 7. 2019 nelze započítat do doby nepřetržitého pobytu na území. Namítá, že zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, nevylučuje, aby byl cizinec zároveň poživitelem doplňkové ochrany a žadatelem o její prodloužení. Žalobce tak byl po celou dobu z povahy věci žadatelem o prodloužení doplňkové ochrany, a proto nelze pochybovat o započítání období od 27. 4. 2017 do 25. 7. 2019 do doby nepřetržitého pobytu cizince na území. Žalobce uzavírá, že by z hlediska udělení povolení k trvalému pobytu nemělo být rozlišováno mezi žadateli o prodloužení mezinárodní ochrany a žadateli o její prvotní udělení, když v případě žadatelů o prodloužení je pravděpodobnější, že jejich žádost je oprávněná. Dodává, že s ohledem na délku řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, které bylo zahájeno dne 27. 4. 2017 a ukončeno dne 25. 7. 2019, byla splněna i podmínka délky řízení o udělení mezinárodní ochrany nejméně 2 roky.
7. Žalobce má za to, že podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou splněny. Namítá, že i kdyby splněny nebyly, jsou zde dány důvody pro prominutí případného nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu, neboť v případě žalobce probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany v období posledních dvou let a zároveň je dán důvod hodný zvláštního zřetele spočívající v nízkém věku nezletilého syna žalobce. Dále byly dle názoru žalobce splněny i podmínky pro udělení trvalého pobytu ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože žadatel je otcem žadatele o trvalý pobyt uvedeného v odst. 2 písm. a) tohoto ustanovení, a rovněž ve smyslu odst. 5 citovaného ustanovení, protože žádost byla podána ve dvouměsíční lhůtě po nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu č. 2 Azs 414/2018-37, kterým byla odmítnuta kasační stížnost účastníka řízení.
8. K otázce věku žalobcova syna jeho právní zástupce podotýká, že syn je pětileté dítě. S ohledem na svůj věk syn žalobce svou zemi původu prakticky nezná, když téměř od svého narození pobývá na území ČR a navštěvuje zde i mateřskou školu. Zamítnutím žádosti by byl nucen vycestovat na území X a byl by vytržen ze sociálního prostředí, ve kterém dosud vyrůstal a ve kterém probíhala jeho výchova, což by mohlo zapříčinit vznik závažné újmy v oblasti jeho dalšího psychického a sociálního vývoje. V té souvislosti žalobce odkazuje na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a zdůrazňuje, že v zájmu pětiletého dítěte zjevně není přesídlení z X do ČR a zpět, kterému bude nutně čelit v případě zamítnutí žaloby. Pro další vývoj takto malého dítěte je dle názoru žalobce žádoucí, aby jeho výchova probíhala ve stabilním prostředí, ne ve dvou kulturně i jazykově odlišných zemích, a to zejména s ohledem na kontinuitu jeho vzdělávání.
9. Nezákonnost rozhodnutí dle názoru žalobce dále spočívá v nevypořádání se s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přestože žalobce konkrétně namítal skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky (v odvolání zřetelně označil dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života a v doplnění odvolání také dopady rozhodnutí z hlediska zájmů jeho syna jakožto nezletilého dítěte). Napadené rozhodnutí je dle jeho názoru rovněž nezákonné pro rozpor s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť žalovaný se přezkoumatelným způsobem nevypořádal se zájmy syna žalobce jakožto nezletilého dítěte a rozhodl v rozporu s těmito zájmy.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

10. Žalobce poukazuje na judikatorně vymezený požadavek, aby při posuzování přiměřenosti byly zájmy cizince stejně jako zájmy veřejné nejprve řádně vymezeny a dále aby byl zjištěn zásah do zájmů cizince v důsledku rozhodnutí a jeho přiměřenost byla poměřována s veřejnými zájmy. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 25. 5. 2016 č. j. 1 Azs 81/2016-33 a na rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2020 č. j. 5 Azs 347/2019-33. Uzavřel, že závěry žalovaného týkající se zmíněných otázek jsou nesprávné, posouzení přiměřenosti je pouze formální a okolnosti svědčící ve prospěch žalobce nejsou reálně zváženy.
11. Žalobce dále poukázal na rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020 č. j. 5 Azs 404/2019-28, podle kterého je do práv dítěte možné zasáhnout v případě naléhavé společenské potřeby, kdy zásah je přiměřený sledovaným cílům a tato potřeba je řádně odůvodněna. Žalobce má za to, že existence naléhavé společenské potřeby v jeho věci absentuje, stejně jako řádné odůvodnění přiměřenosti zásahu do jeho zájmů jakožto nezletilého dítěte v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce dále namítá, že není pravdou, že pouze dlouhodobý zákaz pobytu je možné považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-31.
12. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.
13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a námitky žalobce uvedené v žalobě odmítá jako nedůvodné. V podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. K žalobním bodům žalovaný uvádí, že tyto se nijak neliší od námitek uplatněných v odvolání, proto v podrobnostech odkazuje na spisový materiál, když žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalovaného zpochybňovala.
14. Navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Při jednání, které se konalo u zdejšího soudu dne 29. 11. 2021, setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích i argumentech.
17. Žaloba není důvodná.
18. Dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.

19. Dle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.*
20. Pokud jde o žalobní námitku, kterou žalobce napadal způsob výkladu § 67 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že toto ustanovení nelze vykládat široce, ale pouze doslovně. Toto stanovisko plyne ze setrvalé judikatury správních soudů, které opakovaně rozhodují, že povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců je vyhrazeno pouze pro výjimečné případy, kdy nelze situaci cizince řešit jinak. Tento názor zastává i Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 8. 11. 2017 č. j. 9 Azs 249/2017-49.
21. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí dále uvedl, že: *„Samotná úvaha žalovaného, že v případě důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí jít o natolik závažné důvody, že vyžadují udělení povolení k trvalému pobytu cizinci, je zcela logická. Pokud má jít o důvody k udělení tohoto pobytového oprávnění, musí být hodnoceny ve vztahu k němu. Vzhledem k tomu, že se jedná o nejvyšší typ pobytového oprávnění pro cizince, je také případné se ptát, zda v konkrétním případě nepostačuje udělení typu nižšího (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 – 30).“* Je tedy judikováno, že při vyřizování žádosti o udělení trvalého pobytu je potřeba zkoumat, zda v konkrétním případě není na místě udělení pobytového oprávnění nižšího. K tomu doplňuje Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 1. 12. 2016 č. j. 9 Azs 253/2016-30, že: *„Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu.“*
22. Soud proto konstatuje, že výklad, který uplatnily správní orgány v posuzované věci (tedy že vykládají § 67 zákona o pobytu cizinců jako institut výjimečný) plně koresponduje s právě citovanou judikaturou. To neznamena, že dobu, po kterou cizinec požívá mezinárodní ochrany nelze zhodnotit; zhodnocuje se v rámci § 68 zákona o pobytu cizinců (standardního trvalého pobytu). To potvrdil i Nejvyšší soud ve výše uvedeném rozhodnutí ze dne 8. 11. 2017 č. j. 9 Azs 249/2017-49, ve kterém uvedl, že: *„Zákon o pobytu cizinců rozlišuje několik variant udělení povolení k trvalému pobytu. Základní z nich upravuje § 68, který stanovuje jedinou podmínku, a to nepřetržitý pobyt na území v délce 5 let. Do této doby se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Jednou polovinou se započítává mj. doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu (viz § 68 odst. 2, věty první až třetí, v podrobnostech je nicméně potřeba srovnat celý text citovaného paragrafu).“*

23. K prvnímu okruhu námitek tak lze uzavřít, že správní orgány náležitě zacházely s § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při jeho výkladu jako s mimořádným a výjimečným institutem a správně nepřikročily k rozšiřujícímu výkladu podmínek pro udělení tohoto druhu trvalého pobytu na území České republiky.
24. Pokud jde o námitku, která se týká důvodů zvláštního zřetele hodných s odkazem na věk syna žalobce pod 15 let, soud uvádí, že tato skutečnost sama o sobě nemůže postačovat. Popíralo by to právě vyložený výjimečný institut upravený v § 67 zákona o pobytu cizinců a *de facto* by výklad předestřený žalobcem znamenal, že každý cizinec, kterému je pod 15 let, a jeho rodič by se mohl s odkazem na § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců dovolávat přiznání trvalého pobytu na území České republiky. Tento důsledek zjevně není smyslem uvedeného ustanovení, které naopak směřuje k tomu, že je potřeba konkrétní situaci posuzovat individuálně. Žádných individuálních důvodů zvláštního zřetele hodných se však žalobce nedovolával, když pouze ustal u poukazu na věk svého syna. Ani v tomto okruhu námitek nemůže být žaloba důvodná.
25. Pokud jde o přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud poukazuje na to, že ačkoliv správní orgán uvedl, že nemusí přiměřenost dopadů v tomto případě hodnotit, ve skutečnosti se jí zabýval. Soud se s hodnocením správních orgánů ztotožňuje, neboť správně vyložily, že shodná rozhodnutí o nevydání povolení k pobytu, resp. zamítnutí pobytové žádosti, se týkají celé rodiny, žádné jiné rodinné vazby na území ČR nebyly tvrzeny, ani zjištěny, přiměřenost dopadů tedy byla hodnocena adekvátně. Nadto zcela v souladu se shora citovanou judikaturou správní orgány poukázaly na možnost žalobce získat nižší typ pobytového oprávnění. Ani v otázce posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života nelze než uzavřít, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve svém souhrnu je v souladu s judikaturou správních soudů a již jen proto nemohou být důvodné odkazy žalobce na porušení mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. K poukazu žalobce na to, že není pravdou, že pouze dlouhodobý zákaz pobytu je možné považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, soud uvádí, že žalobce tvrzení žalovaného vytrhává z kontextu a že opomíjí, že se žalovaný posouzením přiměřenosti dopadů zabýval i z dalších hledisek.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.